

November utolsó napja

Ma **különösen** hideg volt. Ennek senki nem örült, csak Gréti, mert tudta, hogy ez a tél közeledtét jelenti.

A tél volt a kedvenc évszaka, bár ma ő is nagyon fázott. De ez nem tántorította el attól, hogy egész nap kint járja a közeli erdőt. Sok új dolgot fedezett fel. Például látta, hogy az általa kibélelt odúba beköltözött egy mókuscsalád, és nagyon sok téli élelmet szereztek. Azt is megfigyelte, hogy az avar szintje is nőtt múlt szombat óta. Akkor volt itt utoljára. Mindig csak szombaton van ideje túrázni, mert minden nap sokat tanul, és van egy csomó különórája. Különben is, ő főleg csak azért járt az erdőbe, hogy ne kelljen otthon maradnia az apukájával. Az apukájával nem volt jó kapcsolatban, ezt néha picit bánja. Mindig is hiányzott az a **meghitt** viszony kettőjük között. Azért is járt még az erdőbe, mert hétvégén a barátai sohasem hívták sehová, és ha ő talált ki valamilyen programot, sohasem jöttek el. Talán ezért mondhatnánk rá, hogy nincsenek igazi barátai. De az erdőben minden olyan jóbarátja lett. Minden fa, minden kis állat, és még egy faházat is eszkábált magának. Ez az erdő volt az igazi otthona. A legtöbb állatot már el is nevezte, és minden szombaton hozott nekik valamilyen élelmet otthonról. Az összes állat már ismerte az illatát, és nem is féltek tőle. Gréti minden szombaton egy erdei tündérnek érezte magát, és ennek megfelelően is öltözött. Felvette az általa készített szoknyáját és az egyik barátnője által kötött pulóverét.

Ahogy kezdett sötétedni, Gréti egyre jobban kezdett a barátságos erdőben elálmosodni, szóval visszaindult a házuk felé. Amikor már majdnem kibandukolt az erdőből, hallott valami reccsenést, és ezt a hangot követte egy hangos sikításszerű vonyítás. Ezt a hangot Gréti egyből felismerte. Az egyik kedvenc rókája volt: Herceg. Gréti nagyon megijedt, de nem akarta otthagyni szegény Herceget, aki bajba került. Így hát **tűnődve** elindult a hang irányába. Amikor odaért, látta, hogy Hercegre ráesett egy faág. Tudta, hogy Herceg nem olyan erős róka, mert még kölyök volt, szóval valószínűleg eltört a lába. Gondolkozott az ág levételén. Hirtelen a fejéhez kapott! Azonnal rákeresett a telefonján egy állatvédelmi honlapra, és az ott található számot rögtön fel is hívta. Egy kedves néni válaszolt. Gréti elmagyarázta neki, hogy mi történt, és hogy ő most hol van. Tíz perc múlva észrevett egy nagy terepjárót a kis erdei ösvényen, és a telefonjával rávilágított, hogy lássák, hol van. Kiszállt két hölgy, és a sebesült Hercegnek altatót adtak, amíg bevitték az állatorvoshoz. Megköszönték Grétinek a hívást, és megdicsérték, mert egyből tudta, mit kell tenni ilyenkor.

Gréti ezek után **boldogan** elindult hazafelé. Most már tényleg. És ahogy kiért az erdőből, elkezdett esni a hó. Nagyon örült, hogy ezt a szép napot egy dús pelyhekben hulló **hóesés** zárhatja. Amikor hazaért, anyukája tárt karokkal várta. Kiderült, hogy a nagy testvére is

ott volt náluk, és az anyukájával bejglit sütöttek. Most Grétit – kivételesen – az öccse is megölelte. Az apukája is kedves volt vele, végre kibékültek. Vacsora közben megkérdezték Grétitől, mit csinált az erdőben, amit eddig még sohasem kérdeztek. Gréti nagyon örült, és mindent elmesélt Herceggel kapcsolatban. Az apukája azt mondta, majd elmehetnek őt meglátogatni az orvosnál, ha szeretné. Gréti kapásból igent mondott.

Pár hét múlva felhívták az állatorvosi rendelőt, ahol azt mondták, hogy Herceg már teljesen jól van, és hogy vissza lehet engedni az erdőbe. Így Grétiék érte mentek és visszahozták a saját kis otthonába.

Gréti következő öt éve nyugalomban és békében telt. Elkezdett emberbarátokat szerezni. Egyre jobbak lettek a jegyei. Lett egy barátnője is! Az erdőbe is többet tudott járni. Nagyon jól érezte magát a saját bőrében is most már. Élvezte az életét.

Az egyik szerda délután elkezdte magát furán érezni, miközben hazafele sétált az erdőben. Mintha egy álomban lenne. Így utoljára öt éve érezte magát. Hirtelen elesett egy nagy kőben, ami eddig nem volt ott. Nagyon beütötte a fejét, és mikor felnézett, rájött, hogy valahogy visszakerült az erdőbe. Körülnézett a fejét fogva és rájött, hogy egy levélkupac alatt fekszik. A ruhái is másak voltak. Az évszak is más volt. Hirtelen semminek nem volt értelme. Gyorsan elindult haza. Mikor odaért, nem talált magánál kulcsot, ezért becsengetett. Mióta volt csengőjük? – jutott hirtelen eszébe. Biztos ma délután szerelte fel apa – erre a megállapításra jutott. Végre nyílt az ajtó. Ahogy nyitják, nem nyiszorog, mint ahogy szokott. Ez is furának tűnt, de nem volt idő ezen gondolkodni. Mert mikor kinyílt az ajtó, egy idős néni nyitott ajtót. Ez meg ki? Hogy került a házunkba? És miért van ennyi macska is itt? Ezek a kérdések villantak Gréti eszébe.

– Jó napot! Miben segíthetek? – kérdezte a macskás néni.

– Ön hogy kerül a házunkba?! – háborodottan kérdezte Gréti.

– Az ön házába? Én ezt a házat öt éve megvettem. Maga nem véletlenül a Nagy családba tartozik? Olyan ismerős az arca.

– Igen, én Nagy Gréta vagyok. De mi az, hogy ön megvette a házat? – kérdezte Gréti, még összezavarodottabban.

– Hát a Nagy család eladta ezt a házat öt éve, mikor Nagy Lajos megnyerte a lottót. Elköltöztek Angliába. Tele voltak vele a hírek. Nem látta? És hogyhogy nem velük van? – most már a néni is össze volt zavarodva. Hirtelen Gréti feje elkezdett még jobban fájni, mindenre emlékezni tudott a róka megmentésének napjáról.

Ő volt igazából, aki sikított. Órá esett egy faág. **ÖT TELJES ÉVIG AZ ERDŐBEN FEKÜDT!** A sok jó dolog csak a fejében történt, amíg kómában volt. Élete legjobb évei meg sem történtek! A SAJÁT szülei elfelejtették, hogy létezik! Sírva futott el a néni elől. Az egyetlen helyre futott, ahol mindig biztonságban érezte magát. A mamájához. Mikor odaért

hozzá, bekopogott, az ajtó rögtön kinyílt. Nagyon megörültek egymásnak. Egymás karjaiba borultak, kisírták az összes létező könnyet a világ összes szeméből.

Az ölelés után Grétinek eszébe jutott valami hátborzongató dolog. Most volt 2027. Ami azt jelenti, hogy a mamája már hat éve halott.